

СВЕТИ ПЕТРЪ

и чучулигата

Прежуря. Глъхнало е всичко. Лениво цвърчи щурче въ гж-стака. На върха на отсрещната круша кацна сврака, огледа на всички страни и безъ да гракне, отлетѣ, татѣкъ задъ рида. Излеко шумятъ зрѣлитѣ житни ниви като тежка златокоприненамантия, метната въ простора на слънце. Въ въздуха трепери тънка мрежа отъ жаръ и огънь. За мигъ всичко онѣмѣ. Полето сякашъ очакваше нѣкого.

И ето той не закъснѣ. Отъ върха слѣзе по пжтеката бѣлобрадъ старецъ, обутъ въ царвули, на пояса съ натѣкната паламарка, а презъ рамо метналъ свѣтливъ като сребро сърпъ.

— Църъ, църъ! — се обади отсреща птиче жетварче, прехвъркна надъ главата на стареца и кацна на трънчето. Синята метличина се поклони и мѹ стори пжтъ.

Видѣ го и щърка отъ мочура, вдигна шия и затрака съ дългия клонъ.

Извири съ криле следъ това ято отъ гургулици, обиколи го въ висинето и зави къмъ гората.

— Охъ, изплашихъ се! — извика една сива птичка, прѣпна въ краката на стареца и се мушна въ житото.

— Защо се изплаши, миличка птичко? — рече старецътъ и я покани да отиде при него.

О, ти ли си, дѣдо Свети Петре? — отвърна тя и кацна на рамото му.

— Азъ, азъ, птичко чучулиго. Дойдохъ да зажена. Слънцето вече гори като пещъ. Хлѣбътъ, кажи, се пече вече. Време е да се прибере зърното. Отзарана си поприказвахме съ дѣда Господа. Ще ида, — думамъ му, — на долната земя, ще зажена. Време е да се прибере плода, що толкова много даде на орача. Тежатъ нивитѣ отъ златото ти. Ронятъ се вече зърната.

— Ехъ, като си намислилъ, свети Петре, иди и почни жетвата, — ми рече той и благослови.

— Добре дошелъ, свето старче, — отвърна чучулигата. И азъ се радвамъ на хубавата рожба. Дойдохъ тука въ ранна пролѣтъ, разперихъ крила, вдигнахъ се високо надъ главата на орача, пѣхъ му, веселихъ го, сладко хоратихъ му, а той, макаръ и моренъ, отлагаше капа и ми благодарѣше. Свихъ следъ това гнѣздо въ тучнитѣ ниви, изчувахъ малки голошарчета и ги пратихъ тамъ, гдето не съмъ била, да пѣятъ и ве-